

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze – vikariátní setkání kněží CH+SO II.

Skupina: Jedenáct kněží vikariátu Cheb a Sokolov; **Datum:** 28. 3. 2022 dopoledne

Moderátor a zapisovatel: Petr Hruška; **Kontakt:** hruska@bip.cz, tel. 608 656 557

II. téma: 8. Autorita a spoluúčast se zaměřením na vztah mezi diecézním vedením a presbyteriem

1. Osobní zkušenosti s vykonáváním autority diecézního vedení (doplněné o podněty z následného dialogu)

Obecně k vedení:

- Za klíčové považuji pěstování „dialogu“, který pro mě znamená „slyšet se, naslouchat si, společně hledat, prožívat radost ze společného naslouchání a z cesty“. A právě toto často při vedení diecéze chybí.
- Je třeba se nebát setkat se svým nadřízeným (a není-li důvěra, musíme se hodně modlit, aby to šlo).
- Na profesní rovině vnímám, že věci se v diecézi ze strany diecézního vedení či jejich spolupracovníků z kurie často řeší neuváženě, zmatečně a neodborně, někdy až se všeználkovskou zraňující suverenitou.
- Očekávám od vedení, že bude opravdu „vést“ (tj. osobně znát své kněze a další spolupracovníky, znát jejich schopnosti a dovednosti a podle nich spolu s nimi zvažovat, do čeho, jak a kdy se pustit (ne „hurá akce“).
- Osobní neznalost lidí (kněží, spolupracovníků), které pak vedení posílá k úkolům, na které nemají dary.

Biskup:

- Zkušenost s direktivním, nedialogickým, nenaslouchajícím způsobem řízení diecéze (především kněží) ze strany biskupa. Zpočátku pokus o cosi jako dialog – osobní setkání – pak snaha ukázat, kdo je tady pánem a že jen on tomu rozumí... Neschopnost naslouchání mému pohledu, tomu, o co mi jde a proč co dělám...
- U biskupa mě trápí jeho převážně direktivní, nenaslouchající a někdy zraňující styl vedení, nedokáže autenticky naslouchat a zajímat se o konkrétní situaci, schopnosti, či osobní příběhy svých kněží.
- Biskup občas vyletí, něco přežene či nezvládne v komunikaci, ale je pak schopný to uznat a projeví to nějak.
- Ze stylu biskupova vedení je cítit „firemní, manažerské jednání“ postrádající duchovní základ (nebo ten tam aspoň není nijak zvlášť vnímatelný). Někdy „rychleji mluví, než myslí“. Rychlá rozhodnutí bez komunikace.
- Biskupovi chybí zkušenosti z farářské praxe, měl by jít za lidmi a za kněžími, mít je rád, pochopit je...
- Nejvíce škodí a nejvíce mě osobně vytáčí, když místo, aby si biskup něco s dotyčným vyříkal z očí do očí, jde to řešit někde jinde a pak člověka postaví před hotovou věc, nebo když o věcech, které se někoho osobně dotýkají, mluví člověku za zády. Třeba se řeší nějaké kauza s městem a biskup jde přímo na úřad, aniž by před tím kněze vyslechl, a až potom o tom s knězem mluví.
- Zpočátku jsem cítil snahu o partnerský dialog, pak to už byla jen „úřední komunikace s preventivními hranicemi“. Chybí mi snaha o „dialogickou poslušnost“ (jen když je k tomu někdy dotlačený).
- Vedení by se nemělo dít na základě předsudků a škatulek, které si biskup o někom kdoví podle čeho udělá („Kéž bychom se jednou mohli podívat do svých osobních spisů, abychom viděli, kdo si na co na nás stěžoval.“). 😊 Biskup má předem hotový názor, rozhoduje pak „shora“ („Já tě už zkontroluji a ukážu ti!“).

Generální:

- Vážím si naslouchajícího a dialogického přístupu generálního vikáře při doprovázení kněží.
- U generálního vikáře vnímám, že má snahu o dialog, naslouchání, že mu to jde tak nějak přirozeně.
- U generálního vikáře schopnost partnerského dialogu konstatovala a ocenila ji, ale problém je v tom, že pak stejně nerozhoduje on, ale biskup, který kněze (kvůli svému nenaslouchání) pořádně nezná.
- S biskupem či generálním vikářem se rád vidím, ale nevyhledávám to, nepotřebuji to k životu ani službě, nechybí mi to. Základ vidím v osobním neformálním setkávání se s kýmkoli.

2. Doporučení pro rozvoj synodality mezi vedením diecéze a presbyteriem (individuální, ne za celou skupinu)

1. Podpořit rozvoj dovednosti dialogu mezi kněžími a biskupem/generálním a dovednosti společného rozlišování v důležitých záležitostech (aby nechodila jen nařízení „shora“) – nějaký praktický formační kurz.
2. Učit se vzájemně se přijmout, jací jsme (biskup – farář, faráři mezi sebou, faráři – farníci).
3. Pomoci vytvářet příležitosti pro setkávání s biskupem na osobní rovině k osobnějšímu poznání se.
4. Povzbudit biskupa, aby se učil naslouchat farnosti a umožnit jí mít reálnou účast na rozhodnutích.
5. Navrhnout biskupovi absolvování kurzu „Nenaslouchání“ (NVC) nebo „Servant Leadership“. 😊
6. To, co očekáváme od vedení (naslouchající, nedirektivní přístup), sami praktikovat vůči farníkům.
7. Zaměřit se na celek učení katolické církve, pomoci tak být církvi opět světlem světa (ne, aby se snažila zalíbit se světu) a vrátit se tak na Cestu, kterou je už po 2000 let pouze a jedině Ježíš Kristus.

Pozn.: Se zápisem vyjádřili souhlas všichni přítomní kněží.